

Posl. br. LXXII-Pr-2383/08-79

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA I RJEŠENJE

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Domagoju Franji Frntiću kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja IVANA HRVAČIĆA iz Velike Gorice, Braće Radića 8, protiv tuženika ZRAČNE LUKE ZAGREB d.o.o. iz Zagreba, Pleso bb, radi utvrđenja i isplate, nakon zaključene glavne rasprave dana 19. siječnja 2009. u prisutnosti tužitelja te punomoćnika tuženika Ksenije Zeman, dipl. iur., dana 04. veljače 2009.

presudio je

I- Utvrđuje se kao nedopušten otkaz kojeg je tuženik dao tužitelju odlukom od 26. veljače 2003. te potvrdio odlukom od 14. ožujka 2003., te se utvrđuje da radni odnos tužitelja kod tuženika nije prestao i naređuje se tuženiku da tužitelja vrati na rukovodeće poslove odgovarajuće njegovoj stručnoj spremi diplomiranog inženjera prometa što uključuje organizacione jedinice Novi putnički terminal, Sektor razvoja, održavanja i informatike, Sektor prometa i tereta te Sektor prometa i putnika, sve u roku od 8 dana.

II- Nalaže se tuženiku da tužitelju s osnova nadoknade plaće isplati iznos od 784.306,54 kn bruto u roku od 8 dana.

III- Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja koji glasi:

"Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 296.991,67 kn s naslova isplate nadoknade za korištenje službenog automobila te mobitela, sve u roku od 8 dana.

Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi iznos od 50.000,00 kn s naslova nadoknade štete zbog diskriminacije, sve u roku od 8 dana.

Tuženik je dužan putem oglasnih ploča izvijestiti zaposlenike Zračne luke Zagreb o odluci ovog suda te je dužan uputiti javnu ispriku tužitelju i članovima sindikata kojim je tužitelj povjerenik zbog nanesene štete i narušenog ugleda. Obavijest treba biti izvješena na svim oglasnim pločama najmanje pet dana. Sve u roku osam dana."

riješio je

Odbacuje se prijedlog tužitelja za određivanje privremene mjere od 29. travnja 2008..

Obrazloženje

Tužitelj je u tužbi i konačno postavljenom tužbenom zahtjevu navodio da mu je tuženik nezakonito otkazao ugovor o radu, i to prvenstveno što tuženik prilikom otkazivanja nije proveo postupak propisan za slučajeve kada se daje otkaz sindikalnom povjereniku, koju funkciju po navodima tužitelja on sam i obnaša, a osim toga tuženik nije niti dokazao da postoje razlozi za poslovno uvjetovani otkaz, budući da reorganizacija koju je proveo nije dovela do promjene u načinu poslovanja tuženika. Osim utvrđenja nedopuštenosti otkaza, te vraćanja tužitelja na rad na odgovarajuće radno mjesto, također se potražuju i odgovarajuće isplate vezane za radno mjesto na koje tuženik odbija rasporediti tužitelja, te javno obavještanje o ishodu spora.

Tuženik je u svom odgovoru na tužbu navodio da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, ističući da tužitelj u vrijeme otkazivanja nije bio sindikalni povjerenik u smislu odredbi Zakona o radu, pa tako nije bilo niti potrebno provoditi postupak propisan za slučajeve otkazivanja sindikalnom povjereniku. Nadalje je tuženik tvrdio da je proveo reorganizaciju na propisani način, te je uslijed stupanja na snagu nove sistematizacije bilo na zakonu osnovano otkazati dotadašnji ugovor o radu tužitelju te mu ponuditi novi ugovor, kojeg je tužitelj i prihvatio. U smislu iznesenog tuženik je predložio da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan.

Tijekom postupka prvostupanjski sud je u odnosu na glavnu stvar dana 22. travnja 2005. donio presudu kojom je odbio tužbeni zahtjev tužitelja koji je glasio:

"2. Utvrđuje se ništavim Odluka o otkazu Ugovora o radu s ponudom izmijenjenog ugovora br. 21-BM-MK/2003. od 26.02.2003. kao i Odluka br. 42-BM-MK/2003. od 14.03.2003., tako da je tužitelj u radnom odnosu kod tuženika neprekidno temeljem Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 02.04.1996. g. i njegovog Dodatka od 01.03.2001. g.

3. Utvrđuje se da tužitelj temeljem Ugovora o radu od 02.04.1996. g. i njegovog Dodatka od 01.03.2001. g., a od stupanja na snagu Pravilnika o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta dana 23.07.2002. g., radi na radnom mjestu direktora sektora upravljanja promjena te mu je tuženik dužan omogućiti obavljanje poslova tog radnog mjesta i isplatiti mu plaću predviđenu za to radno mjesto.

5. Tuženik je dužan nadoknaditi štetu učinjenu Otkazom ugovora o radu a koja je iskazana u razlici plaće i ostalim primanjima koja proizlaze iz Ugovora o radu za mjesto Direktora sektora upravljanja promjenama. Štetu izračunati kao razliku između primanja tužitelja i primanja djelatnika (Boris Jurišić) koji je obavljao poslove na radnom mjestu Direktora sektora upravljanja promjena u razdoblju iz zahtjeva 3. Sve u roku od osam dana, s tim da je šteta precizirana u podnescima od 01.12.04., 21.02.05. i 07.04.05.

6. Tuženik je dužan tužitelju naknaditi troškove parničnog postupka, sve u roku 8 dana.

7. Tuženik je dužan putem oglasnih ploča izvijestiti zaposlenike Zračne luke Zagreb o odluci ovog suda te je dužan uputiti javnu ispriku tužitelju i članovima sindikata kojim je tužitelj povjerenik zbog nanesene štete i narušenog ugleda. Obavijest treba biti izvješena na svim oglasnim pločama najmanje pet dana. Sve u roku osam dana."

Navedenu presudu je Županijski sud u Zagrebu potvrdio svojom odlukom od 07. ožujka 2006., da bi Vrhovni sud Republike Hrvatske svojim rješenjem od 29. studenog 2007. prihvatio reviziju tužitelja, ukinuo presude prvog i drugog stupnja te je predmet u tom dijelu vraćen na ponovno suđenje, kod čega je ukazano da je u ponovljenom postupku potrebno utvrditi da li je tužitelj u vrijeme otkazivanja bio sindikalni povjerenik, kao i da li su se ostvarili uvjeti za poslovno uvjetovano otkazivanje tužitelju.

Sud je tijekom postupka u svrhu utvrđenja činjeničnog stanja izvršio uvid u dodatak ugovora o radu (list 6 do 7 spisa), odluku o otkazu ugovora o radu s ponudom izmijenjenog ugovora (list 8 do 10 spisa), zahtjev za zaštitu prava od 06. ožujka 2003. (list 11 spisa), odluku od 14. ožujka 2003. (list 12 do 13 spisa), dopis SZLH od 04. ožujka 1996. (list 14 spisa), zapisnik od 21. veljače 1996. (list 15 do 17, 127 do 129 spisa), dopis od 07. siječnja 2003. (list 18 do 21 spisa), dopis od 14. veljače 2003. (list 22 spisa), Odluku o unutarnjoj organizaciji od 21. veljače 2001. sa shemama organizacije (list 23 do 26, 431 do 434 spisa), izvod iz Pravilnika o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta od 12. srpnja 2002. (list 27 do 29 spisa), dopis radničkog vijeća Zračne luke Zagreb od 26. veljače 2003. (list 36 spisa), dodatak ugovora o radu (list 37 spisa), punomoć SZLH (list 38, 97 spisa), izvod iz Pravilnika o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta iz ožujka 2003. (list 39 do 41 spisa), Odluku o unutarnjoj organizaciji (list 42 do 45 spisa), dopis od 21. veljače 2000. (list 49 spisa), presliku Izvješća Hrvatskog sabora od 29. siječnja 2002. (list 50 spisa), dopis od 06. lipnja 2001. (list 51 spisa), dopis SZLH od 12. lipnja 2001. (list 52 spisa), dopis tuženika od 16. listopada 2001. (list 53 spisa), dopis SZLH od 22. listopada 2001. (list 54 spisa), rješenje o imenovanju Povjerenstva za pregled i procjenu stanja opreme u Zračnoj luci Zagreb od 03. veljače 2003. (list 64 spisa), rješenje o dopuni rješenja o imenovanju Povjerenstva od 21. ožujka 2003. (list 65 spisa), dopis od 17. rujna 2003. (list 66 spisa), naputak za procjenu sredstava od 03. travnja 2003. (list 67 do 75 spisa), zapisnike od 06. lipnja 2003., 11. lipnja 2003., 17. lipnja 2003., 22. lipnja 2003. i 02. srpnja 2003. (list 76-78, 78a, 78b), dopise SZLH od 05. travnja 1996., 10. ožujka 2000., 12. lipnja 2001. i 22. listopada 2001. (list 86 do 89 spisa), odluke od 10. siječnja 2001. (list 90 do 91 spisa), odluke od 23. svibnja 2001. (list 92 do 93 spisa), odluke od 22. listopada 2001. (list 94 do 95 spisa), dopis radničkog vijeća Zračne luke Zagreb od 26. veljače 2003. (list 96 spisa), dopis NSSAOOH (list 98, 134, 221 spisa), dopis tuženika od 19. travnja 1996. (list 105 do 106 spisa), dopis tuženika od 24. siječnja 1997. (list 107 spisa), dopisi tužitelja od 01. listopada 2001. i 08. studenog 2001. (list 115 do 116 spisa), dopis SZLH od 04. ožujka 1996. (list 126 spisa), dopisi SZLH od 20. rujna 1996., 10. ožujka 2000. i 15. srpnja 1997. (list 130 do 132 spisa), dopis tuženika od 16. srpnja 1997. (list 133 spisa), odluka od 14. ožujka 2003. (list 135 do 136 spisa), dopis tuženika od 01. listopada 2001. (list 137 spisa), dopis tuženika od 10. travnja 1996. (list 138 spisa),

dopis tuženika od 12. rujna 2002. (list 150 spisa), dopis od 08. siječnja 2003. (list 151 do 152, 206 do 207 spisa), obračune plaća s dokumentacijom o cijenama leasinga te goriva i osiguranja vozila (list 153 do 165, 174 do 175, 201 do 205, 210 do 211, 267, 370 do 400, 412 do 417, 420 do 423, 481 do 483 spisa), odluku o imenovanju Povjerenstva (list 167 spisa), rješenje od 19. rujna 1994. (list 168 spisa), presliku Glasnika Turopolja (list 193 spisa), dopis Vlade RH od 20. prosinca 2001. (list 194 do 197 spisa), zaključak Vlade RH (list 198 spisa), Bilten od 09. siječnja 2003. (list 208 spisa), dopis od 13. siječnja 2003. (list 209 spisa), presliku računa (list 212 spisa), presliku knjižice vozila (list 213 spisa), dopise SZZLH od 05. travnja 1996. i 10. ožujka 2000. (list 219 do 220 spisa) i Odluku o unutarnjoj organizaciji od 21. veljače 2001. (list 222 do 259 spisa) te izvod iz Pravilnika o radu tuženika iz studenog 2006. s analitičkom procjenom radnih mjesta (list 401 do 404 spisa), presliku iz lista Lider (list 411 spisa), izvod iz Pravilnika o organizaciji i sistematizaciji tuženika sa shematskim prikazom organizacije rada (list 435 do 444 spisa), izvod iz Pravilnika o organizaciji radnih mjesta iz rujna 2008. sa shematskim prikazom (list 445 do 448, 465 do 468 spisa), te nepravomoćnu presudu ovog suda od 02. listopada 2008. poslovnog broja Pr-5358/03 (list 469 do 480 spisa), opis radog mjesta direktora Sektora upravljanja promjenama (list 464 spisa) te plan korištenje godišnjeg odmora za 2009. godinu (list 484 spisa), a saslušan je i tužitelj (list 100 do 101, 454 spisa) te svjedoci Vujo Medoš, Barica Šafran, Josip Harmina te Zlatko Kožar (list 455 do 457 spisa).

Također je izvršen uvid i u priložene cjelovite primjerke Pravilnika o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta kod tuženika od srpnja 2002. (prilog 27/b), Pravilnika o radu tuženika iz siječnja 2003. (Prilog 21/c), Kolektivnog ugovora iz prosinca 2002. (prilog 21/d), te Odluke o unutarnjoj organizaciji iz veljače 2001., kao i već citirani Pravilnik o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta sa priloženom sistematizacijom radnih mjesta (prilog 29/a).

Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

Među strankama nije sporno da je tužitelj radnik tuženika te da mu je tuženik otkazao ugovor o radu, navodeći za to organizacijske razloge, uz davanje ponude za sklapanje novog ugovora o radu.

Prvenstveno je među strankama bilo sporno da li je tužitelj u vrijeme otkazivanja bio sindikalni povjerenik, u kojem slučaju je tuženik trebao prilikom otkazivanja provesti odgovarajući postupak propisan odredbom čl. 182 Zakona o radu, a što tuženik nesporno nije učinio, budući da je smatrao da tužitelj nije bio sindikalni povjerenik u to vrijeme.

S obzirom na suprotstavljene stavove stranaka o predmetnom pitanju (da li je u vrijeme otkazivanja tužitelj bio sindikalni povjerenik ili ne), tijekom postupka su utvrđivane okolnosti s tim u vezi.

Dokazujući svoj status sindikalnog povjerenika tužitelj (na kojem je teret dokazivanja predmetne okolnosti) je ukazivao da je tuženik dopisom od 04. ožujka 1996. izviješten da je Sindikat zaposlenika zračnih luka Hrvatske (SZZLH) osnovan te da je tužitelj ovlašten za njegovo zastupanje kod tuženika.

Također se tužitelj pozvao i na okolnost da je tuženik u dva navrata od prethodno spomenutog sindikata tražio suglasnost na odluku o otkazu tužitelju, a što poslodavac nije dužan činiti ako radnik kojem se namjerava otkazati nije sindikalni povjerenik, te je tuženik u oba navrata odustao od namjere otkazivanja tužitelju.

Tužitelj je ukazao i na okolnost da su se pojedini direktori tuženika obraćali tužitelju kao sindikalnom povjereniku, te okolnost da je u punomoći SZZLH-a od 28. veljače 2003. jasno naznačeno da tužitelj obavlja dužnost sindikalnog povjerenika od osnivanja sindikata 1996. godine, pa nadalje, što po stavu tužitelja znači da je navedenom punomoći samo konstatirano stanje postojeće od 1996..

Po pravnom stavu ovog suda, iz naprijed navedenog ne proizlazi da je tužitelj dokazao da je u trenutku otkazivanja imao status sindikalnog povjerenika.

Naime, uvidom u dopis SZZLH-a od 04. ožujka 1996. koji je upućen tuženiku (list 14 spisa) utvrđeno je da se istim dopisom obavještava tuženik o osnivanju navedenog sindikata, a uz to se navode i pojedine tehničke okolnosti npr. molba da se od strane tuženika primi predstavnik sindikata radi daljnjih dogovora, zatim prijedlog da se sindikatu omogući prikupljanje članarine kroz evidenciju plaće i sl., dok iz navedenog dopisa ne proizlazi da se uopće spominje sindikalni povjerenik te njegovo ime, mada je citirani dopis potpisan po tužitelju kao predsjedniku sindikata, no to ne dovodi do okolnosti da se tužitelj može smatrati sindikalnim povjerenikom.

Uvidom u zapisnik sa skupštine utemeljitelja SZZLH-a od 21. veljače 1996. (list 15 do 16 spisa) utvrđeno je da je pod ad. 5 navedeno da je jednoglasno donesena odluka da je tužitelj kao predsjednik tog sindikata ovlašten za zastupanje istog, no navedeno ne znači da je tužitelj postao sindikalni povjerenik u smislu čl. 181 i 182 Zakona o radu, i to iz razloga što iz zapisnika od 21. veljače 1996. (koji zapisnik je dostavljen tuženiku) ne proizlazi da je tužitelj imenovan od strane sindikata za sindikalnog povjerenika, već se spominje samo tužiteljeva ovlast da kao predsjednik sindikata zastupa sindikat.

Niti iz Odluke sindikata o imenovanju osobe ovlaštene za zastupanje od 21. veljače 1996. (list 17 spisa) ne proizlazi da bi tužitelj bio sindikalni povjerenik u smislu čl. 181 i 182 Zakona o radu, već se ponovo konstatira da je tužitelj kao predsjednik sindikata ovlašten za zastupanje istog, a što, kako je već rečeno, ne dokazuje da je tužitelj imenovan za sindikalnog povjerenika u smislu naprijed citiranih zakonskih odredbi.

Na taj način se ukazuje, a kako je prethodno već rečeno, da dostavom naprijed navedene dokumentacije tužitelj nije dokazao svoje svojstvo sindikalnog povjerenika u vrijeme otkazivanja, s tim da pri zaključenju glavne rasprave dana 19. siječnja 2009. stranke nisu predlagale daljnje dokaze s tim u vezi (kao niti u vezi drugih okolnosti), dok raspravni sud nije u smislu čl. 7 te izmijenjenog i dopunjenog čl. 435 ZPP-a ovlašten provoditi dokaze po službenoj dužnosti.

Tijekom postupka također je izvršen uvid u dopise tuženika od 06. lipnja 2001. (list 51 spisa) te 16. listopada 2001. (list 53 spisa), kao i dopise SZZLH -a od 12. lipnja 2001. i 22. listopada 2001. (list 52 i 54 spisa), iz koje dokumentacije proizlazi da je tuženik u tim slučajevima tretirao tužitelja kao sindikalnog povjerenika, no navedena okolnost ne dovodi do utvrđenja da je tužitelj sindikalni povjerenik u smislu već citiranih čl. 181 i 182 Zakona o radu.

To iz razloga što tijekom postupka tužitelj nije dostavio dokumentaciju iz koje bi bilo vidljivo da ga je predmetni sindikat imenovao sindikalnim povjerenikom u smislu čl. 181 i čl. 182 Zakona o radu, a kako se status sindikalnog povjerenika stječe upravo imenovanjem od strane nadležnog sindikata, a ne na neki drugi način, kao npr. tretiranjem radnika kao sindikalnog povjerenika od strane poslodavca, što je ovdje slučaj, to opisani postupci tuženika kao poslodavca (takvo postupanje je tijekom ove parnice tuženik obrazlagao učestalim promjenama u upravi tuženika, što je otežavalo poslovanje, na koji način je onda dolazilo do takvog pogrešnog oslovljavanja) ne dovode do toga da se tužitelj ima smatrati sindikalnim povjerenikom u smislu odgovarajućih odredbi Zakona o radu.

U tom smislu dakle niti postupanje tuženika kojim je u određenim situacijama tretirao tužitelja kao sindikalnog povjerenika ne dokazuje da je tužitelj u vrijeme otkazivanja bio sindikalni povjerenik u smislu čl. 181 i 182 čl. Zakona o radu, a niti se naknadno može govoriti o "stečenim pravima" tužitelja, budući da se status sindikalnog povjerenika stječe na prethodno opisani način propisan Zakonom. U tom smislu nije također odlučno niti što je tuženik u pojedinim svojim dopisima (npr. dopisi tuženika od 19. travnja 1996. na listu 105 do 106 spisa, te od 24. siječnja 1997. na listu 107 spisa) oslovljavao tužitelja kao sindikalnog povjerenika.

Nastavno je također izvršen uvid i u punomoć SZZLH-a od 28. veljače 2003. (list 97 spisa), u kojoj punomoći je navedeno da glavni odbor tog sindikata potvrđuje imenovanje i daje ovlasti tužitelju da kao sindikalni povjerenik zastupa interese članova sindikata kod tuženika, te da tu dužnost tužitelj obavlja od osnivanja tog sindikata 1996..

Ocjenjujući navedenu punomoć, ukazuje se da sud ne može prihvatiti istu kao dokaz da je tužitelj u vrijeme otkazivanja bio sindikalni povjerenik, budući da je ista izdana tek nakon otkazivanja tužitelju (odluka o otkazu donijeta je dana 26. veljače 2003.). Naime, takva punomoć ne može djelovati retroaktivno (u čl. 142 st. 4 Kolektivnog ugovora koji se primjenjuje kod tuženika propisano je da ista služi samo za identifikaciju sindikalnog povjerenika, pri čemu uz predmetnu punomoć nije dostavljeno npr. odluka kojom je predmetni sindikat imenovao tužitelja kao sindikalnog povjerenika), te niti dostavom iste tužitelj nije dokazao svoj status sindikalnog povjerenika u vrijeme otkazivanja. U suprotnom bi se omogućilo sindikatima da svakodobno takvim punomoćima mogu navoditi za pojedine radnike da su sindikalni povjerenici, pritom propuštajući dostaviti samu odluku kojom je pojedini radnik imenovan za sindikalnog povjerenika, a što bi bilo u suprotnosti s odredbom čl. 181 Zakona o radu.

Niti iz dokumentacije koja je priložena npr. na listovima 86, 87, 130, 131 i 134 spisa ne proizlazi da je u vrijeme otkazivanja tužitelj bio sindikalni povjerenik, budući da se u predmetnoj dokumentaciji (radi se dopisima kojima sindikati obavještavaju poslodavca o imenovanim sindikalnim povjerenicima) tužitelj ne spominje u tom svojstvu. Pri tom se ukazuje da u konkretnom slučaju nije odlučan okolnost koliko je ukupno sindikalnih povjerenika bilo kod tuženika (tužitelj osobito u svom podnesku od 27. rujna 2004. navodi da je zapravo nejasno koliko sindikalnih povjerenika ima kod tuženika), već je odlučno što među njima nema tužitelja, pa stoga sud nije niti posebno utvrđivao niti cijenio koliki je ukupan broj sindikalnih povjerenika kod tuženika, budući da ta okolnost nije od značaja za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari.

Slijedom svega iznesenog proizlazi da je tijekom postupka utvrđivano da li je tužitelj u vrijeme otkazivanja bio sindikalni povjerenik u smislu čl. 181 i 182 Zakona o radu, te se ukazuje da tužitelj nije dokazao da je bio u takvom statusu u to vrijeme, pa zato tuženik nije niti bio obavezan provoditi postupak vezan za otkazivanje sindikalnom povjereniku (tražiti suglasnost sindikata za otkazivanje, odnosno, sudskim putem nadomjestiti takvu suglasnost), već je tuženik postupio zakonito kada se prilikom otkazivanja tužitelju savjetovao samo sa radničkim vijećem (odgovor radničkog vijeća nalazi se na listu 36 spisa). Pri tom se dodatno napominje da slijedom svega navedenog nije bilo odlučno niti što tužitelj u svom iskazu tvrdi da je on sindikalni povjerenik, budući da, a kako je već navedeno, takav status tužitelja ne proizlazi iz dostavljene dokumentacije, pa sud ne može prihvatiti iskaz tužitelja kada on sam za sebe navodi da je u spornom razdoblju bio sindikalni povjerenik.

S obzirom na naprijed istaknuto, nadalje je ocjenjivano da li je tuženik dokazao postojanje opravdanog razloga za otkazivanje tužitelju, što su u ovom slučaju poslovno uvjetovani razlozi.

Kako je u smislu čl. 112 st. 1 Zakona o radu teret dokazivanja postojanja opravdanog razloga za otkaz (poslovno uvjetovanog otkaza u smislu čl. 106 st. 1 t. 1 Zakona o radu) na tuženiku kao poslodavcu, to je isti dostavio Pravilnik o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta od 23. srpnja 2002., iz kojeg Pravilnika proizlazi da je kod tuženika promijenjena organizacijska struktura, na način da su neki sektori i radna mjesta ukinuti, kao npr. sektor u kojem je radio tužitelj (Sektor tehničkih usluga), dok su osnovane nove službe i sektori, kao npr. Sektor upravljanja promjenama, na mjesto direktora kojeg sektora je tužitelj prvotno i tražio raspoređivanje, s tim da su uslijedile naknadne reorganizacije kod tuženika te je tim slijedom tužitelj svojim podneskom od 07. studenog 2008. naveo da su poslovi rukovođenja koji su u skladu s njegovom stručnom spremom diplomiranog inženjera prometa upravljanje tj. rukovođenje sektorom pod nazivom Novi putnički terminal, zatim Sektorom razvoja, održavanja i informatike, Sektorom prometa tereta te Sektorom prometa putnika, koji sektori su predviđeni u čl. 5 Pravilnika o organizaciji radnih mjesta iz rujna 2008..

Suprotno stavovima tuženika, tužitelj je tijekom postupka tvrdio da u suštini nije došlo do znatnijih promjena u organizaciji rada tuženika, s obzirom da je većina radnika ostala na svojim radnim mjestima, te isti obavljaju svoje dosadašnje poslove,

pri čemu je tužitelj u svrhu dokazivanja predlagao i saslušanje pojedinih radnika tuženika (Zlatko Kožar, Josip Harmina, Joža Conjar, Barica Šafran, Mladenka Šakić i Vujo Medoš), sve na okolnost da navedeni radnici i dalje rade u bitnom na istim poslovima, a također je ukazano da je u međuvremenu Sektor upravljanja promjenama prestao postojati pod tim nazivom te su formirani novi, naprijed spomenuti sektori, koji u naravi obavljaju poslove za koje je tužitelj imao odgovarajuće radno iskustvo te stručnu spremu.

Provođenjem navedenih dokaza utvrđeno je da je temeljem Odluke o unutarnjoj organizaciji kod tuženika od 21. veljače 2001. tužitelj bio raspoređen na radno mjesto Rukovoditelja Sektora tehničkih usluga s tim da je također i odlučeno da Odjel pravnih i kadrovskih poslova u roku od tri mjeseca izradi Pravilnik o radu, Sistematizaciju radnih mjesta i opis poslova, što nije provedeno u praksi s tim da je opis poslova Rukovoditelja sektora tehničkih usluga proizlazio iz dodatka ugovora o radu od 01. ožujka 2001..

Tako proizlazi da je Rukovoditelj Sektora tehničkih usluga rukovodio, organizirao, koordinirao i nadzirao rad Sektora, raspoređivao poslove i radne zadatke prema strukturi zaposlenih uz davanje odgovarajućih uputa za rad, sudjelovao u izradi projektnih zadataka i tehnoloških rješenja, sudjelovao u izradi planskih dokumenta, sudjelovao u kreiranju poslovne i razvojne politike iz svog djelokruga rada, izvršavao i provodio odluke pomoćnika direktora i direktora, radio na uvođenju sustava kvalitete unutar svog djelokruga rada, poticao preventivne mjere protiv mogućih propusta u radu sektora kojim rukovodi, obavljao radnje usmjerene na osiguranje kvalitete u domeni rukovođenja itd.. Pritom iz shematskog prikaza mikroorganizacije proizlazi da je u Sektoru tehničkih usluga, uz rukovoditelja tog Sektora, poslove obavljalo više djelatnika i to kao administrativni referenti, stručni suradnici za tehničku dokumentaciju, viši samostalni stručni suradnici te samostalni i stručni suradnici.

Nadalje je temeljem Pravilnika o organizaciji i sistematizaciji kod tuženika iz srpnja 2002. započeo s radom Sektor upravljanja promjenama, poslovi kojeg su uključivali upravljanje sustavom kvalitete, kontrolom kvalitete, servisiranjem korisnika u funkciji upravljanja kvalitetom, upravljanja okolinom, izradu strateških projekata i tehničke dokumentacije, poslove planiranja investicija i izrade elaborata ekonomske opravdanosti te poslove financijskog praćenja investicija, kao i suradnju s ostalim organizacijskim jedinicama, a koji poslovi Sektora su se obavljali u Uredu direktora Sektora te u službama kvalitete, razvoja te ekonomike investicija.

Temeljem najnovijeg Pravilnika o organizaciji radnih mjesta, koji je kod tuženika stupio na snagu 09. listopada 2008., prestao je postojati Sektor upravljanja promjenama, da bi započeli poslovati sektori pod nazivom Novi putnički terminal, Sektor razvoja, održavanja i informatike, Sektor prometa tereta te Sektor prometa putnika, a kako je prethodno već rečeno, s tim da se u Novom putničkom terminalu obavljaju i poslovi upravljanja projektima, upravljanja građevinarstvom i planiranjem objekata, poslovi upravljanja prometnim inženjeringom te informacijskim tehnologijama.

U Sektoru razvoja, održavanja i informatike postoje odjeli razvoja, održavanja i informatike, s tim da unutar Odjela održavanja postoje grupe za održavanje aerodromskih vozila i opreme, elektroinstalacija i opreme, održavanja objekata, termostrojarskih instalacija i opreme te održavanja građevinskih objekata i opreme

Nastavno su novom organizacijom ustrojeni i sektori prometa putnika te prometa tereta, iz čega onda proizlazi da kod tuženika nije došlo do prestanka potrebe za obavljanjem poslova koji su se obavljali unutar Sektora tehničkih usluga a zbog gospodarskih, tehničkih ili organizacijskih razloga, kao što nije niti prestala potreba rukovođenja tim poslovima, neovisno o provedenim reorganizacijama u razdoblju od 2002. pa nadalje, što je vidljivo iz okolnosti što je organizacijom iz 2001. aerodromska djelatnost bila u nadležnosti punomoćnika direktora a po shemi je postojao i Prometno-tehnički ured, dok se aerodromska djelatnost dijelila na, s jedne strane, aerodromske usluge te, s druge strane, na tehniku i održavanje, uz postojanje Sektora održavanja te Sektora tehničkih usluga (čiji je rukovoditelj bio tužitelj).

U naknadnom razdoblju, Sektor upravljanja promjenama je uz direktora sektora imao i Službe kvalitete, zatim razvoja, ekonomike i investicija, pri čemu se ističe da je Sektor tehničkih usluga objedinjavao poslove *razvoja* i pripreme rada vezano za *investicije* i njihovo planiranje te naknadnu *kontrolu* kvalitete provođenja radova, iz čega proizlazi da je spomenuti Sektor upravljanja promjenama u bitnome preuzeo poslove dotadašnjeg Sektora tehničkih usluga, budući da nije prestala potreba za obavljanjem takvih poslova, dok je i novoosnovani Sektor razvoja, održavanja i informatike npr. preuzeo obavljanje dijela takvih poslova.

Navedeno naime proizlazi i iz iskaza saslušanih svjedoka Medoša, Šafran, Harmine te Kožara, koji iskazi su kao uvjerljivi i logični prihvaćeni, budući da se radi o dugogodišnjim radnicima tuženika, koji svjedoci su u bitnome naveli da su se u Sektoru tehničkih usluga (u kojem su svjedoci radili, osim svjedoka Kožara, koje je jedno vrijeme bio i direktor tuženika) obavljali poslovi vezani za investicije, uključujući i izradu projektnih zadataka, praćenje tehničke dokumentacije uz pregled i analizu tehničke dokumentacije te uz kontrolu i nadzor nad izvođenjem pojedinih projekata (kako je iskazivao npr. svjedok Vujo Medoš, po zanimanju inženjer elektrotehnike) kao i poslovi vezani za planiranje i korištenje kapaciteta Zračne luke a u vezi prometne problematike kao što je npr. parkiranje sa zračne i zemaljske strane aerodroma, pitanja zaustavljanja zrakoplova na stajanci, uključivo i problematiku izgradnje i planiranje daljnjih kapaciteta (kako je iskazivao npr. svjedok Josip Harmina, po zanimanju diplomirani inženjer prometa).

Pritom se ističe da su navedeni svjedoci nakon formiranja Sektora upravljanja promjenama nastavili raditi u tom Sektoru i to na u bitnome sadržajno istim ili sličnim poslovima kao i do tada (budući da su se unutar Sektora upravljanja promjenama obavljale i djelatnosti izrade strateških projekata i tehničke dokumentacije, poslovi planiranja investicija i izrade elaborata ekonomske opravdanosti te poslovi financijskog praćenja investicija, kao i poslovi vezani za suradnju s ostalim organizacijskim jedinicama, dakle kao i u Sektoru tehničkih usluga, s tim da se napominje da su se u spomenutom Sektoru tehničkih usluga zaista obavljali opisani

radni zadaci, neovisno od navoda tuženika iz podneska od 01. prosinca 2008. da temeljem Odluke o unutarnjoj organizaciji od 21. veljače 2001. nikad nisu sastavljeni pravilnik o radu, sistematizacija radnih mjesta te opisi poslova, pri čemu propust da se dostavi takva dokumentacija, neovisno o razlogu, ide na teret tuženika kao poslodavca), da bi daljnjim promjenama Josip Harmina nastavio raditi u Sektoru razvoja, održavanja i informatike također na istim poslovima, dok je npr. svjedok Vujo Medoš u vrijeme postojanja Sektora upravljanja promjenama radio u Službi razvoja, i to na sadržajno istovjetnim poslovima kao i ranije, jedino se povećala složenost poslova uslijed postojanja veće složenosti projekata na kojima se radilo.

Uzimajući u obzir da je tužitelj po zanimanju diplomirani inženjer prometa te da ima dugogodišnje radno iskustvo, to proizlazi da je tužitelj bio u mogućnosti obavljati prethodno navedene poslove tj. rukovodeće poslove pojedinih sektora unutar kojih su se obavljali predmetni poslovi, za kojima nije prestala potreba, i to neovisno o okolnosti što je Sektor upravljanja promjenama sadržavao i zasebne službe investicija i kvalitete. Naime, samo ustrojavanje predmetnih službi za obavljanje pojedinih poslova, koje službe nisu postojale ranije, ne dovodi do zaključka da se predmetni poslovi nisu i ranije obavljali, kako to proizlazi iz provedenih dokaza, na koji onda način niti nije prestala i potreba za obavljanjem tih poslova, a niti se ukazuje da bi se radilo o poslovima za koje tužitelj ne bi bio kvalificiran (na što se poziva tuženik, npr. u podnesku od 01. prosinca 2008.), iz čega onda proizlazi da se nisu ostvarili uvjeti iz čl. 106 st. 1 al. 1 Zakona o radu, tj da nije dokazano postojanje opravdanog razloga za poslovno uvjetovano otkazivanje tužitelju.

U vezi naprijed iznesenog ističe se da je također kao uvjerljiv i usuglašen s drugim provedenim dokazima prihvaćen i iskaz svjedoka Zlatka Kožara (neovisno o okolnosti što taj svjedok vodi radni spor s ovdje tuženikom, te je njegov tužbeni zahtjev nepravomoćno odbijen), kada isti navodi da su njemu kao svojedobnom direktoru tuženika u radu pomagala dva pomoćnika direktora koordinirajući sektore za koje su bili zaduženi, dok je sam direktor bio direktno nadređen rukovoditeljima pojedinih sektora pri čemu su se pomoćnici direktora konzultirali po potrebi s pojedinim rukovoditeljima sektora, s tim da su na stručnim kolegijima bili prisutni spomenuti punomoćnici direktora kao i rukovoditelji sektora, uključujući i tužitelja, na koji onda način proizlazi da nisu osnovani navodi tuženika kada ističe i da su ovlasti rukovoditelja Sektora tehničkih usluga u bitnome bile različite od ovlasti direktora Sektora upravljanja promjenama, s obzirom da je i rukovoditelj Sektora neposredno surađivao s direktorom cijelog društva, sudjelovao na kolegijima te koordinirao svoj rad s pomoćnicima direktora te rukovoditeljima drugih sektora, dok iz utvrđenog činjeničnog stanja ne proizlazi da tužitelj s obzirom na svoju stručnu spremu te radno iskustvo ne bi mogao preuzeti i druge obveze direktora Sektora upravljanja promjenama.

S tim u vezi se ističe da uvidom u Odluku o otkazu ugovora o radu s ponudom izmijenjenog ugovora od 26. veljače 2003. (koju odluku pobija tužitelj) ne proizlazi da bi tuženik ispunio i svoje obveze kao poslodavca iz čl. 106 st. 2 do st. 4 Zakona o radu, s obzirom da u spomenutoj Odluci nije pobliže obrazložio okolnosti vezane za

ocjenu dužine trajanja radnog odnosa tužitelja kod tuženika u vrijeme otkazivanja (tužitelj je kod istog poslodavca proveo na radu neprekidnih 29 godina) te starosti tužitelja (tužitelj je u vrijeme otkazivanja bio star 49 godina), na način da nisu navedene okolnosti vezane za druge radnike koji su naknadno sklopili ugovore o radu za radna mjesta za koja tužitelj smatra da bi ih po redovnom tijeku stvari trebao obavljati, s tim da nisu pobliže obrazloženi niti razlozi zbog kojih poslodavac nije mogao obrazovati ili osposobiti radnika (tužitelja) za rad na drugim poslovima rukovodećeg karaktera, uzimajući u obzir pritom okolnost da potreba za prethodno opisanom vrstom poslova kod tuženika nije prestala te da je on do predmetnog otkazivanja obavljao poslove rukovoditelja jednog od sektora tada ustrojenih kod tuženika.

Uzimajući dakle u obzir obvezu poslodavca da u smislu čl. 111 Zakona o radu pisano obrazloži razloge otkaza te obvezu iz čl. 112 istog Zakona da je na poslodavcu teret dokazivanja postojanja opravdanog razloga za otkazivanje ugovora o radu, ukazuje se da citiranom odlukom od 26. veljače 2003. tuženik nije udovoljio navedenim zakonskim traženjima, s obzirom da je u naravi kao razlog otkazivanja tužitelju prvenstveno naveo okolnost da je zbog *organizacijskih promjena* od 12. srpnja 2002. došlo do ukidanja radnog mjesta na kojem je tužitelj do tada radio (str. druga Odluke, drugi odlomak), a koja okolnost sama po sebi ne predstavlja opravdani razlog za poslovno uvjetovano otkazivanje ugovora o radu (u tom smislu i VSRH u odluci Revr-658/07 od 29. studenog 2007., donesenoj u ovom postupku).

Tim slijedom valjalo je utvrditi da je nedopušten otkaz kojeg je tuženik dao tužitelju Odlukom od 26. veljače 2003. te potvrdio odlukom od 14. ožujka 2003., s obzirom da tuženik nije dokazao postojanje uvjeta iz čl. 106 st. 1 t. 1 Zakona o radu a u vezi st. 2 do st. 4 istog članka, kako je prethodno šire obrazloženo, te je utvrđeno i da radni odnos tužitelja kod tuženika nije prestao temeljem takvih odluka, s tim da je naređeno tuženiku da tužitelja vrati na rukovodeće poslove *odgovarajuće njegovoj stručnoj spremi diplomiranog inženjera prometa* što uključuje organizacione jedinice Novi putnički terminal ili Sektor razvoja, održavanja i informatike ili Sektor prometa tereta te konačno Sektor prometa putnika.

Na taj način presuđeno je kao u stavku I izreke ove presude.

Nadalje se odlučivalo i o novčanom dijelu tužiteljevog potraživanja, te je tako temeljem čl. 3 Zakona o radu tuženik dužan tužitelju nadoknaditi razliku plaće u razdoblju od otkazivanja pa nadalje zaključno sa listopadom 2008., čija je visina kroz utuženo razdoblje utvrđena uvidom u priložene obračune plaća samog tuženika te tim slijedom nije bilo potrebno provoditi financijsko vještačenje radi utvrđenja visine potraživanja, s obzirom da je npr. iz obračuna tužitelja dostavljenog uz podnesak od 16. svibnja 2008. vidljiva razlika mjesečnih bruto plaća između plaće koju tužitelj dobiva temeljem ugovora o radu kojeg je potpisao prilikom otkazivanja ugovora o radu od 02. travnja 1996. te aneksa od 01. ožujka 2001..

Pritom tuženik ne osporava matematički izračun tužitelja već navodi određene prigovore vezane za parametre korištene prilikom izračuna, npr. godine radnog staža tužitelja i usporednog radnika, zatim okolnosti vezane za obračun doprinosa iz i na

plaću, no koji prigovori nisu odlučni u ovoj pravnoj stvari s obzirom da ne idu na štetu tuženika te nisu u suprotnosti sa odgovarajućim internim aktima tuženika jer npr. tužitelj ima više radnog staža nego usporedni radnik, dok su, a kako je već rečeno, izračuni tužitelja bazirani na podacima samog tuženika, a vezano za obračun bruto i neto iznosa plaća kroz sporno razdoblje za usporedna radna mjesta (radno mjesto poslove kojeg tužitelj sada obavlja te radnog mjesta za koje tužitelj smatra da mu pripada), na koji način onda tužitelju pripada konačni bruto iznos od 784.306,54 kn, koji iznos je konačno obračunat dopunskim podneskom od 03. studenog 2008. (list 417 spisa).

Tim slijedom presuđeno je kao u stavku II izreke ove presude.

Tužitelj je potraživao i iznos od 296.991,67 kn, s naslova isplate nadoknade za korištenje službenog automobila te mobitela a koji bi mu po redovnom tijeku stvari pripadali da mu tuženik nije nezakonito otkazao ugovor o radu. Međutim, kako se radi o primanjima vezanim za faktično obavljanje poslova i radnih zadataka radnog mjesta uz koje pripadaju takvi izdaci (tim slijedom sud prihvata i iskaz svjedoka Kožara u dijelu u kojem ovaj navodi u tom smislu), a koje poslove i radne zadatke u utuženom razdoblju tužitelj faktički nije obavljao, to proizlazi da je navedeni dio tužbenog zahtjeva kao neosnovanog valjalo odbiti, neovisno od okolnosti što je tuženik nezakonito otkazao ugovor o radu tužitelju.

Nadalje, u smislu čl. 2d Zakona o radu ukazuje se da tužitelj nije niti prima facie dokazao da je poslodavac u konkretnom slučaju postupao protivno odredbama čl. 2 istog Zakona (otkazivanje, makar i nezakonito, ne predstavlja isključivi dokaz da je poslodavac povrijedio citiranu odredbu čl. 2 Zakona o radu), a niti je tužitelj dokazivao visinu nastale štete (naveden je samo paušalni iznos od 50.000,00 kn koji se potražuje), pa je tim slijedom tužbeni zahtjev valjalo odbiti i u tom dijelu, kao i u dijelu u kojem tužitelj traži da tuženik putem oglasne ploče izvijesti radnike o odluci ovog suda.

U tom smislu presuđeno je kao u stavku III izreke ove presude.

Konačno, napominje se da je u čl. 41 st. 1 izmijenjenog i dopunjenog ZPP-a iz 2003. (NN 117/03) propisano da u parničnom postupku u prvom stupnju sporove sudi sudac pojedinac ako zakonom nije određeno da sudi vijeće (što u ovom slučaju nije), dok je u čl. 282 ZID ZPP-a propisano da se izmijenjeni i dopunjeni čl. 41 st. 1 ZPP-a primjenjuje i na parnične postupke pokrenute prije 1. prosinca 2003., pa tako nije osnovan prigovor tužitelja da je s obzirom na visinu predmeta spora u ovoj parnici sud trebao suditi u vijeću.

Vezano za zahtjev tužitelja za određivanje privremene mjere vraćanjem na rad od 29. travnja 2008., navodi se da je u ovoj pravnoj stvari naslovni sud svojim rješenjem od 20. siječnja 2005. godine odlučio o prijedlogu tužitelja za određivanjem privremene mjere (koji prijedlog je sadržavao i zahtjev za privremeno vraćanje na radno mjesto), na način da je odbio takav prijedlog kao neosnovan, a koja odluka prvostupanjskog suda je potvrđena rješenjem višeg suda od 10. svibnja 2005..

Tužitelj je i na ročištu održanom 21. veljače 2005. godine ponovno iznio prijedlog za određivanje privremene mjere vraćanja na rad, pozivom na odredbe Zakona o radu (čl. 115 st. 2 Zakona o radu) pri čemu nije iznosio nove činjenične razloge kao temelj za određivanje privremene mjere, u kojem smislu je takav zahtjev tužitelja odbačen rješenjem od 24. veljače 2005..

Kako se tužitelj i u zahtjevu za određivanje privremene mjere od 29. travnja 2008. pozivao u bitnom na iste okolnosti kao i u prethodnim slučajevima (neprimjereno i ponižavajuće ponašanje od strane tuženika), to se ukazuje da se radi o već presuđenoj stvari te je u smislu čl. 333 st. 2 ZPP-a valjalo takav zahtjev tužitelja kao nedopušten odbaciti, kako je to navedeno u izreci rješenja.

Pritom se ističe da nije od značaja okolnost što se tužitelj pozivao i na odredbu čl. 115. st. 2 Zakona o radu kao i na odredbu čl. 435 ZPP-a, budući da se radi o faktički istim zahtjevima (vraćanje na rad), pri čemu obje citirane odredbe reguliraju isti institut (privremeno vraćanje radnika na rad tijekom postupka), a o kakvom prijedlogu je prvostupanjski sud, kako je naprijed rečeno, već donio prethodno citirane odluke koje su postale pravomoćne.

Dodatno se napominje i da okolnost što je presudom gornjeg poslovnog broja od 4. veljače 2009. usvojen tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji se odnosi na utvrđenje nedopuštenosti otkaza te isplatu plaće sama po sebi ne dovodi do određivanja privremene mjere vraćanja tužitelja na rad, ako za to nisu ispunjeni odgovarajući zakonski uvjeti, kao što na određivanje privremene mjere samo po sebi nema utjecaja niti rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovnog broja Revr 658/07 od 29. studenog 2007. (odluka o glavnoj stvari), kod čega se napominje da je Vrhovni sud Republike Hrvatske svojim rješenjem poslovnog broja Revr 822/07 od istog dana odbio reviziju tužitelja na rješenje suda drugog stupnja kojim je potvrđeno rješenje suda prvog stupnja o odbacivanju revizije tužitelja na odluku o odbijanju prijedloga za određivanje privremene mjere.

Tim slijedom je u vezi čl. 19. st. 1 Ovršnog zakona (gdje je propisano da se u postupcima osiguranja tražbine na odgovarajući način primjenjuju odredbe ZPP-a) riješeno je kao u izreci ovog rješenja.

Podredno se napominje i da citirani prijedlog tužitelja nije osnovan.

Naime, tužitelj je tijekom postupka navodio da ga nakon otkazivanja tuženik tretira neprimjereno, što uključuje i dodjelu neprimjerenih radnih prostorija, faktično isključivanje iz procesa rada i sl., kojim navodima se tuženik protivio ističući da tužitelj obavlja poslove radnog mjesta koje odgovara novom ugovoru o radu, pri čemu su po stavu tuženika i radne prostorije u kojima boravi te radni zadaci koje dobiva u skladu s spomenutim ugovorom o radu, kod čega tužitelj i redovito dobiva pripadajuću plaću.

U čl. 298 st. 1 Ovršnog zakona propisano je da se radi osiguranja nenovčane tražbine može odrediti privremena mjera ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine, te ako učini vjerojatnim i opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine, osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari, ili, ako učini vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijeti.

Uzevši u obzir sve naprijed navedeno ukazuje se da tužitelj nije tijekom postupka dokazao da su ispunjeni uvjeti iz citiranog čl. 298 st. 1 Ovršnog zakona, a u vezi čl. 435 ZPP-a. Naime, u konkretnom slučaju tuženik je otkazao ugovor o radu tužitelju zbog poslovnih uvjetovanih razloga, istovremeno mu u smislu čl. 114 Zakona o radu nudeći sklapanje novog ugovora o radu, koju ponudu je tužitelj i prihvatio te je započeo raditi temeljem novosklopljenog ugovora o radu, pri tom zadržavši pravo da sudski pobija dobiveni otkaz, s tim da redovno dobiva plaću temeljem novosklopljenog ugovora o radu, iz kojih onda okolnosti (okolnost da tužitelj samo povremeno obavlja pojedine radne zadatke, te da je smješten u posebnu radnu prostoriju sa još jednim kolegom, a koja prostorija nije na razini prethodne u kojoj je tužitelj radio) ne predstavljaju nasilno postupanje u smislu čl. 298 Ovršnog zakona i čl. 435 ZPP-a.

Na taj način valjalo bi kao neosnovanog i odbiti prijedlog tužitelja za određivanjem privremene mjere (da prethodno zahtjev već nije odbačen).

U Zagrebu, dne 04. veljače 2009.

Sudac:
Domagoj Franjo Frntić, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba Županijskom sudu u Zagrebu. Žalba se podnosi pismeno u 4 primjerka putem ovog suda u roku od 8 dana od dana primitka pismenog opravka.

DNA

1. tužitelju
2. tuženiku

Za točnost opravka - ovlašteni službenik:
Stančin

